

Är inte Buster en tävlingsponny?

Kapitel 1

– Du kan inte rida om du vill vara med oss. Det är helt uteslutet. Jag avskyr hästar.

Jag rycker till när Hannas hårda röst skär genom sorlet på skolgården och rycker mig tillbaka till verkligheten. Det hon säger är så överkligt att jag inte kan tro att jag hör rätt. Jag letar efter tecken på att hon skojar men hennes ansikte är allvarligt och en liten bekymmersrynka syns mellan hennes ögonbryn. Kanske är hon avundsjuk för att hon inte har en egen ponny. Så måste det vara. Jag möter hennes blick och ler stort och inbjudande.

– Buster är så söt. Ni får gärna komma med allihop och hälsa på honom efter skolan. Ni kan få rida om ni vill.

Jag biter mig i tungan. Var inte barnslig nu. Om det gör att de accepterar dig måste du låta dem rida. Annars har all ansträngning idag för att få deras uppmärksamhet varit förgäves.

Hanna med det mörka håret i en hög tofs ser på mig med avsmak i de bruna mandelformade ögonen och slår ut med armarna.

– Vad är det du inte förstår? Jag hatar hästar och det gör Nova också.

Hon pekar mot sin blonda kompis som nickar.

– Vi vill aldrig någonsin följa med till något stall och om du vill hänga med oss får du sälja den där ponnyn eller be din mamma ta hand om den eller nåt. Förstått? Annars kan du bli kompis med Fanny. Hon tycker visst också att ponnyer är söta.

Jag stänger munnen som verkar ha öppnat sig helt av sig själv och försöker samla tankarna.

– Okej.

Jag pressar fram det enda ordet innan klockan ringer för att meddela att rasten är slut.

– Bra, säger Hanna och signalerar med en handrörelse att vi ska gå.

Nova går genast efter henne och efter en viss tvekan gör jag det också.

Vi har textilslöjd sista lektionen och Hanna och Nova slår sig ner bredvid varandra vid det långa bordet som löper längs med hela väggen. Jag står orörlig en stund innanför dörren. Vågar jag sätta mig bredvid Nova som sitter ytterst. De verkar vara inbegripna i ett samtal och sitter med huvudena tätt ihop. Jag suckar och har precis gjort en ansats för att gå och sätta mig längre bort när Hanna lyfter på huvudet och ser rakt på mig.

– Kom och sätt dig här med oss Saga.

Hon pekar på stolen bredvid Nova.

Mitt hjärta slår en liten kullerbytta och munnen formar ett leende. Jag skyndar mig bort och glider ner på stolen bredvid Nova. Hanna vinkar åt oss att luta oss närmre och jag njuter av att få vara med. Nu gäller det att koppla på charmen. Jag vet att jag är rolig att umgås med.

– Kolla på Fanny, viskar hon lågt. Vad är det för kläder hon har egentligen?

Hon gör en liten grimas och Nova fnissar elakt.

– Hon måste ha hittat dem på en soptipp eller något. Hon är en sådan loser.

Nova viskar aningen för högt och ser rakt på Fanny som slår ner blicken och sätter sig i andra änden av klassrummet.

– Eller hur, eller vad säger du Saga? viskar Hanna och granskar mig.

Jag sväljer och ser bort mot Fanny som har sitt cendrefärgade hår i två flätor och är klädd i färgglada kläder. Mina händer blir varma och kladdiga och jag torkar dem diskret på byxbenen.

– Kanske lite konstig färgkombination, viskar jag osäkert och undviker Hannas blick.

– Precis, säger Hanna och låter nöjd.

Hon lyser upp och vinkar åt en mörkhårig kille från klassen som precis kommer in. Han vinkar tillbaka innan han boxar till en ljushårig kille på axeln och vänder sig om.

– Det där är min pojkvän, säger Hanna. Visst är han snygg?

Hon ser fortfarande rakt på mig och jag ler och nickar även om jag inte är särskilt imponerad av hennes pojkvän. Hannas leende växer men så ser hon plötsligt allvarlig ut och spänner ögonen i mig.

– Men han är min, bara så att du vet!

– Visst absolut.

Jag håller skämtsamt upp händerna i luften.

– Jag tycker ändå att hans kompis är sötare, säger jag och sneglar på de båda killarna som slagit sig ner längre bort.

Den blonda killen är faktiskt rätt söt. Hanna ser ut att slappna av och fnissar mot mig.

Läraren kommer in och stänger dörren efter sig. Det är en äldre dam som får mig att tänka på min mormor. Hon harklar sig och efter en stund har alla satt sig ner och ljudnivån har minskat.

– Ni kan fortsätta med era stolsdynor, säger läraren.

Alla reser sig medan jag sitter kvar.

– Hallå! Saga är faktiskt ny, säger Hanna och pekar på mig.

– Just det, säger tanten och skyndar fram till oss. Jag hade glömt att det är en ny elev. Jag är textillärare här på skolan.

Hon ler vänligt.

Hanna himlar med ögonen åt mig och går iväg. Jag fnissar till och ser sedan på läraren.

– Jag heter Saga och började idag.

– Det visste jag egentligen, säger hon och kliar sig lite i det grå permanentade håret. Att det är en ny elev i klass 5B.

Hon visar mig vad jag ska göra och jag kan snart sätta mig på min plats jämte Nova.

– Hon är säkert dement, säger Hanna och nickar mot läraren.

Vi skrattar och jag börjar slappna av. Hanna är rolig och verkar schysst. Jag kan nog bli en i gänget trots hästproblemet som uppstod tidigare.

Efter lektionen när vi ska gå hem vänder sig Hanna till mig.

– Du kan väl hänga med hem till mig Saga? Jag och Nova ska spela The Sims, det blir grymt.

Hon ler inbjudande. Tankarna rusar runt i mitt huvud. Jag ska ju åka till Buster efter skolan men det kan jag inte säga. Jag skruvar lite på mig.

– Det låter nice. Men jag måste hem och hjälpa till att packa upp idag. Vi har fortfarande inte kommit riktigt i ordning. Jag kan fråga mamma om jag kan följa med dig hem imorgon.

Jag hoppas att jag låter så självsäker som jag försöker göra.

– Okej, säger Hanna. Gör det och be din mamma sälja den där töntiga ponnyn samtidigt.

– Okej, säger jag och ett osäkert skratt bubblar fram.

Vi vinkar hejdå och jag cyklar hemåt. Jag ser Buster framför mig. Med sina busiga pigga ögon och yviga man. En värme sprider sig i bröstet. Jag skulle aldrig kunna sälja Buster. Jag måste komma på en annan plan.